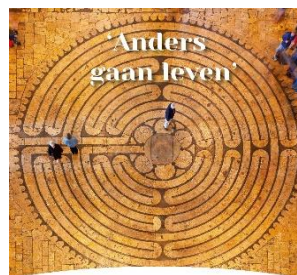

ANDERS GAAN LEVEN

Viering van inkeer

DATUM	31 maart 2021
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Jona 3, 1 - 10
EVANGELIE	Lucas 5, 17 - 26

Quarantaine
OP Z'N BIJBELS

VERBODEN TOEGANG
Viering van inkeer
maandag 31 maart 2021

OVERWEGING

Op de voorkant van uw boekje ziet u deze hele 40dagentijd in het klein het labyrint van Chartres. Vandaag ziet u het groot afgebeeld. Twee jaar geleden maakten we met een groep van 30 mensen vanuit onze kerk een pelgrimstocht naar Chartres in Frankrijk. Meer dan 600 kilometer reisden we om daar stil te staan, onszelf in de ziel te kijken. We kwamen in beweging om te pauzeren, naar binnen te keren, kracht op te doen.

In feite lieten we ons net als de verlamde man op het draagbed, door het dak zakken. Even niet meer stoer en sterk, even geen maskers of zelfverzekerdheid. Want ja, in zekere zin zijn we allemaal op bepaalde momenten verlamd om te lopen, kunnen we niet verder, worden we beperkt door omstandigheden of oordelen we over onszelf en over anderen.

Als medeparochianen, geloofsgenoten, gingen we samen naar Chartres en min of meer droegen we elkaar daar de kerk in. Net als de vrienden uit het evangelie die de verlamde man naar Jezus brachten. De mensen naast ons, zij helpen ons keer op keer verder. Dat is een prachtig gegeven en tóch ervaren we het niet altijd zo. Want onze medemens kan het leven óók ingewikkeld maken. We gunnen elkaar het beste, brengen elkaar vriendschap en liefde. Maar tevens roept de interactie met anderen ook wangedrag in ons op. Levenslang komen we anderen op ons pad tegen. Mensen die met ons meelopen, die ons enthousiasmeren of doen vertragen, mensen waar we voor moeten zorgen of die zorgen voor óns.

Het kan zo gemakkelijk fout gaan in al die manieren van samenleven, samenwerken. Met de beste bedoelingen maken we soms grote brokken. Reageren we te snel, of reageren we niet. Spreken we de ander te snel aan op zijn of haar fouten of negeren de ander. Zijn we druk met onze eigen zaakjes en vergeten dat de zaken voor een ander heel anders

kunnen liggen. Wij allen ploeteren voort in al die vormen van communicatie. En laten daarbij steken vallen. In huiselijke kring, in families, in de buurt, op de werkvloer, in de kerk. Overal waar mensen samen leven komt het voor. Bewust of onbewust. In het klein en in het groot.

Zo ook in Nineve, al 700 jaar voor Christus. Volgens de Bijbel woonden er toen in Nineve 120.000 mensen. Het was de hoofdstad van een enorm Assyrisch rijk. Waarschijnlijk was het toen de grootste stad ter wereld. Uit archeologische opgravingen weten we dat er extravagante paleizen waren, en metersdikke kilometerslange stadsmuren. Het Assyrische rijk kon alleen maar zo groot worden door andere volkeren te beroven en bruut te onderwerpen. Waaronder Israël. Volgens oude teksten werden er meer dan 1 miljoen mensen gedeporteerd en gingen de Assyriërs niet zachtzinnig om met de door hen overwonnen volkeren. Geen wonder dat er een verhaal ontstond waarin de Eeuwige ingreep.

'Nog veertig dagen, dan wordt Nineve weggevaagd!', riep Jona.

Hier klinkt een dreigement, maar ergens klinkt ook hoop! Het duurt immers nog veertig dagen voor Gods oordeel voltrokken wordt. Er is dus nog tijd voor reiniging en heilwording. Tijd om jezelf te bekeren en weer op God te richten en je af te vragen: waar ben ik in hemelsnaam mee bezig? Er is blijkbaar nog een tweede kans.

In de statenvertaling staat: *'Nog veertig dagen, dan zal Nineve worden omgekeerd'*.

En dat is wat er gebeurt. Nineve wordt omgekeerd.

Niet omdat God de stad verwoest en alles op zijn kop zet, maar omdat de inwoners zich afkeren van hun levensweg van oneerlijkheid en geweld. En proberen weer te leven zoals God het wil.

Ook ons wordt dat gevraagd. En onze tijd dringt, de 40dagentijd is bijna voorbij. Het is goed om onszelf vlak voor de herdenking van Jezus afscheid en sterven, de kans te gunnen om stil te staan. Om langzaam maar zeker stil te worden, door het dak af te dalen en in onze ziel te kijken.

Stukje bij beetje treden we dan net las in een labyrint, de *lege ruimte* tegemoet, de *ruime leegte*... In het labyrint is dat precies in het midden. Stapje voor stapje loop je daar naar toe en onderwijl vraag je je af: Wie ben ik? Waar sta ik voor? Waarom doe ik wat ik doe, op deze manier? Wat houdt mij tegen om het eens anders te doen?

Afdalen in je zelf. Op zoek gaan in je innerlijk door alle lagen van je harnas heen. Stil luisteren en jezelf openen voor God. Niet verklaren en oplossen, maar je laten verlossen. En zo de open ruimte naderen, de innerlijke ruimte waar de ziel woont, je ware zelf in samenklank met de adem van God.

Zó te horen, te luisteren, te ervaren wat God je te zeggen heeft als alles stil wordt van binnen. Als wij proberen onszelf eerlijk in de ogen te zien en vergiffenis te vragen.

Dan wordt ons hart gehoord en kan er levenskracht binnenstromen, vergeving.

En mogen ook wij horen: "Sta op, en loop"